HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

חומרי. בוטיינ"ש שעושין של בדיל ומוזגין הרבה מהן בתוט אחד ושופין אותו כמין ענק ונותנין בצוארייהן למכות. ויש גורסין פתכייתא והן של זכוכית כמין טבעות דקיס וקורין אותו פוריל"ש ובלשון רבותינו מושטניות: **חד זוטא.** מלא חוט הענק: **מיקדשא לי.** בלשון שלילה: **הב דמקני ודי.** ללא כפלנים לדיבור: **פגע דמנכר.** בכתר המלך נשבע: **והלכתא כר"ת.** לאחר (לעיל דף ח.) התקדשי לי בזה ונתן לה דינר הרי זו מקודשת ויש לה עליו: **כדרב אחא רב נחמן.** לאחר לעיל (שם) מנה הין כאן משכון אין כאן: **נכס מקודשת לי.** והיא ברשות אביה לקדשה כגון שלא בגרה: **נשטר וזיבי.** ומגלן דכי אמי גוונא הוי שטרא: **מאי טעמא קריש ניש יקנו משום דכתיב ומכר.** בתמיה קרי ניש כי יקח וניתא לתקני[ו] הטערה קאמר שיהא מקיחה בצעל ומשום לכתיב את בתי נתתי: **הלכתא ניגהו.** למשה מסיני: **ספס נמי.** גבי שטר זיבי כתיב ולקח את ספר המקנה הלמד המוכר נתנו ללוקח דכתיב ולקח ולא כתיב ותתן וירמיהו היה קונה את השדה מיד חנמאל ללמד מוכר כותב שדי מכורה לך וונתן ליד לוקח אבל הכא כי יקח כתיב: **נין ע"י עלמה.** שקבלתה היא מדעתו של אב: **מדעתה.** שהיא לתוכה לו לקבל. והא דבעינן דעתה דילה והוא שבגרה: **אלא נשמה.** שנכתב בה שם אשה לתוכה ונמלך:

יציאה

חומרי פתכייתא אתאי דהיא איתתא אמרה ליה הב לי חד שוכא אמר לה אי יהבינא ליך מיקדשית לי אמרה ליה הבה מיבהב אמר רב חמא כל הבה מיבהב לאו כלום הוא ההוא גברא דהוה קא שתי חמרא בחנותא אתאי דהיא איתתא אמרה ליה הב לי חד כספא אמר לה אי יהבינא ליך מיקדשית לי אמרה ליה אשקויי אשקיין אמר רב חמא כל אשקויי אשקיין לאו כלום הוא ההוא גברא דהוה קא שדי תמרי מדקלא אתאי ההיא איתתא א"ל שדי לי תרתי אמר לה אי שדינא ליך מיקדשית לי אמרה ליה שדי מישדא אמר רב זביד כל שדי מישדא לאו כלום הוא איבעיא להו הב אשקי ושדי מהו אמר רבינא מקודשת רב סמא בר רקתא אמר תגא דמלכא אינה מקודשת והלכתא אינה מקודשת והלכתא שיראי לא צריכי שומא והלכתא כר"א והלכתא כרבא אמר רב נחמן: ת"ר בשטר כיצד כתב לו על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו הרי זו מקודשת מתקיף לה ר' זירא בר ממל הא לא דמי האי שטרא לשטר זביני התם מוכר כותב לו שדי מכורה לך הכא בעל כותב בתך מקודשת לי אמר רבא התם מעניינא דקרא והכא מעניינא דקרא התם כתיב [1]ומכר מאחוזתו במוכר תלה רחמנא הכא כתיב [2]כי יקח בבעל תלה רחמנא התם נמי כתיב [3]שדות בכסף יקנו קרי ביה יקנו מאי טעמא קרית ביה יקנו משום דכתיב ומכר ה"נ קרי ביה כי יקח דכתיב [4]את בתי נתתי לאיש הזה אלא אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי ואיבעית אימא התם נמי כתיב [5]ואקח את ספר המקנה [6]ואמר רבא אמר רב נחמן כתב לו על הנייר או על החרם אע"פ שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי בתך מאורסת לי בתך לי לאינתו בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [7]מקודשת מדעתו והוא שלא בגרה כתב לה על הנייר או על החרם אע"פ שאין בו שוה פרוטה הרי את מקודשת לי הרי את לי לאינתו הרי את מאורסת לי מקודשת בין ע"י אביה בין ע"י עצמה [8]מדעתה והוא שבגרה: בעי ר' שמעון בן לקיש [9]שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה מהו הויות ליציאות מקשינן מה הב אשקי ושדי אינה מקודשת. וע"ת מי גרע מתן מעות לפלוני דמקודשת [10]כ"ש כשאומרת תן לי וי"ל דשאני הכא דמעיקרא היתה שוגגת שלא בתורת קידושין ומשום הכי לימר כשאומרת הב מדעתא דמעיקרא קאמרה: **כל אשקי אשקויי בו'.** הנך תלת עובדי לימטרין לאשמועינן דכשום דבר אין מועיל לה בעלמא אלא בתלת אלו:

והלכתא שיראי לא צריך שומא. [9]וע"ת אמאי לימטרין לפסוק כרבה לגבי רב יוסף דאמר להו בבבא בתרא (דף קמג:) [10]פסקינן הלכתא כרבה בר מסדה עין ומפלה וי"מ דהיינו דוקא בזמילי דב"ג ולא נהירא [9]דע"כ בכולי גמרא הלכתא כרבה כדמוכח פרק מי שאחזו (גיטין דף עד:) גבי הוה לחמר ליה לחריסיה כ"ע לו תלתא ושקלו ריעבא בו' וקאמר ומפקברא דרבה כרבב"ג והא קי"ל הלכתא כרבה ובהא קי"ל אין הלכה כרבב"ג משמע מדקאמר והא קי"ל הלכתא כרבה משמע דבכולי גמרא הלכתא כוותי[א] ושמא יש לחלות דהתם יש ספריס דגרסי בהא קי"ל הלכתא כרבה דמשמע בהא דוקא ולא בכולי גמרא מיהו קשיא לחמי לא קאמר בהדיא הלכתא כוותיה דרבה כדאמר הלכה כר' אלעזר והלכתא כרבה אמר אלעזר הלכה כמי שאין מוכיח עליו בבבא קמא (דף מח:) [11]אסוסיף לה נופך מאלו ים לומר שמעו חומו[ה] מי נמי הוה נופך כעין שילחי שידוע שוויו קנס והכוח גבוה דקדם בתובע כוחלת (לקמן דף יב.) והוס רב חסדא משער מי לית ליה שום פרוטה לחנם לכוחלת לא הוי כאחר מוכיח לחנם ולא כעין אלו שיש כאחד מוכיח ולא כעין אלו שיש כאחד מוכיח ולא כעין אלו שיש כאחד מוכיח **נאורדום דנשים** לנחשו"ק בחנני דשיעת וכוחלת ומרמרת וי"מ משום הכי לימטרין לפסוק כרבה לגבי רב יוסף משום דרב יוסף לעיל (דף ח.) כמה לשיות לדבריו עוד י"מ משיה לה לחמר הלכתא כרבה ללא תימא דהיינו רבה לחיכא לחמרי דבבבל דהו לה לגריכי שומא חבל חמר לה חמשין ושו חמשין בעי שומא לפיכך פסק דבשום ענין לא בעי שומא לפי זה הטעם יתיישב הא לחיכא לפסוק כרבה [9]ע"ג דבבל דוכתא קי"ל כוותיה: **כתב על הנייר ועל החרם.** משמע דשטר כשר על החרס וכן משמע לקמן בפילקין (דף כו.) לחמר כתב לו על הנייר ועל החרס שהי מכורה לך שדי נתונה לך הרי זו מכורה ונתונה ומקשה לחמר בפ"ב דכתובות (דף כח.[ט]) הא מתן בעבי לחמוני מתימא ליה בבי דינא לכתוב לחספא כו' ומקמר דוקא לחספא חבל חמגילתא לא לחמת משכח חיתם לגא מעלי ומכיב עליה מאי בעבי ומתן הוליח עליו כתב ידו משמע חבל על חרס ליכא למימח להכי לחפי' כתוב עליו לא יועיל ומוכר ר"ת דהיינו לחקמן והיינו דהכא לחיכא כר' מחיר לכיון דבעינן בשטר קדושין עדי חתימה והיינו דכתובות לחיכא כר"מ לחמר (שם) עדי חתימה כרתי והיינו דהכא לא לחיכא כר' מחיר לכיון דבעינן בשטר קדושין עדי חתימה כדמוכח לקמן בפרק שני (דף מח.) ועדיים שעל גבי החרס לא חשיבי ואין מוכיח מתוכו כלום בחרס לדבר שיכול להזדייף הוא ותנן בפ"ב דגיטין (דף כח:) אין כותבין לא על נייר מחוק ולא על לייפתא משום שיכול להזדייף וחכמים מכשירין ואמרו[ו] מאן חכמים ר' אלעזר ש"מ [ו]דלא מהני[ט] בדבר שיכול להזדייף ותע"ג לחמר בגיטין בסוף פרק שני (דף כב: ושם[ט]) לא הכשיר ר' אלעזר אלא בגיטין שכתבו לא"מ בשטרות העומדות לריחוי ריחוי לעמוד ימים רבים אבל זה שאינו עשוי אלא לקבל בו חשה ולקנות בו חשה כעין גיטין הוה שעשוי לגרש בו את האשה לפי שעה ותע"פ שהשטר של קטן יכול להועיל לריחוי כמו כן הגט יכול להועיל לחמר בפ' הכותב (כתובות פט:) ובפ"ק דב"מ (דף יח.) וכ"ת ליקרעיניה בעינא לאיצטוני ניה אלא אלא מע"פ שהיא לריכה לריחוי עיקרו לא לכך נעשה: **אף על פי שאין בו שוה פרוטה.** הכא ניחא דקלא הוא דשטר לפי דבשוה פרוטה היתה רחויה להתקדם אלא שטר[ז] אבל לקמן (דף כו.) גבי שדי מכורה לך ים לחמטו מאי טעמא לא אמרינן שוה פרוטה כמו בשטר וכך לי בשוה פרוטה ויש"ל משום דלכתב ניה נמיגה[מ] לחמרינן ספרי[כ] המקנה ס"ת לליעבי שוה פרוטה משום[ם] דמוכר מקנה שדהו לוקח קנה"ל לא נעי: **הא לא דמי האי שטרא וכו'.** ומגו לא היה יכול להקשות[ח] דבאל אחד שפיר לגבי דמה גבי הבעל כותבו[ט] (ג"ב"ד: **הלכתא נינהו.** תימה כיון דהלכתא ניגהו ל"ל קרא דויצא והיתה שהאשה נקנית בשטר וי"ל דשטר מכר למוד הוי הלכתא ושטר קידושין נפקי מכי יקח בבעל כותבו ומ"מ[ע] למכר ותע"ג דקאמר הלכתא ניגהו לשון רבים לאו אתרוייהו קאי ובהאי גוונא אשאין בבים כותים (גדה נ:) דקאמר מי קרא ומי הלכתא[י] [פ]לך קשה לדלקמן (דף כו.) גבי שדה שבעי מנין שנקנית בשטר וי"ל דשייכי קרא לכתיב ולקח את ספר המקנה ושמע י"ל דכיון דהשתא קרא לא הוי הלא מדברי קבלה אין להקפיד בכך אי נמי יש לפרש (ב) [ג] הלכות מדינה כלומר מנהג היה כך:

מסורת הש"ס

ה) [פי' מיני סדקות עיגון ערך תמר טון], ג) ס"ת שיפה, ג) יבמות נב. ע"ש, ד) [ל"ל אמר], ה) נקמן מח., ו) [בדפו"ר: דבאחי], ז) [נעיל י:], ח) [וכך קיד: ע"ש בתוס'], ט) [ושם ד"ה ותוקף], י) [שם כב סוע"ב], כ) [יש להוסיף: לר"ת. (הר"ם מדשקו"ח)], ל) [ד"ה אבל], מ) [בדפו"ר: דאמרי אמי. ועי' רש"ל], נ) [ירמיה לב, טז], ס) [בדפו"ר ליתא, וכ"ה מקמיט הלישור ומתה"ד מוכר מקנה. ועי' מהרש"ל מהרש"ל], ע) [ודמי למכר" ליתא בדפו"ר ועי' רש"ל], פ) [ער' תוספות קוסה סא. ד"ה הלכתא], צ) [בדפו"ר נוסף: הלכתא].

תורה אור השלם

1. כִּי יִמְכֹּר אָחִיךָ הָעִבְרִי אוֹ הָעִבְרִיָּה וְעָבַד אֹתְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבַשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִת תְּשַׁלְּחֶנּוּ חָפְשִׁי מֵעִמָּךְ: שמות כא ב
2. כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבָעַל אֵלֶיהָ וְשִׂנְאָהּ: דברים כב יג
3. שְׁדוֹת בְּכֶסֶף יִקָּנוּ וְכִתְבוֹ בַּסֵּפֶר וְחָתוֹם וְהָעֵד עֵדִים בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִן וּבִסְבִיבֹתִי יְרוּשָׁלַ‍ִם וּבְעָרֵי יְהוּדָה וּבְעָרֵי הָהָר וּבְעָרֵי הַשְּׁפֵלָה וּבְעָרֵי הַנֶּגֶב כִּי אָשִׁיב אֶת שְׁבוּתָם נְאֻם יְיָ: ירמיהו לב מד
4. וְאָמַר אֲבִי הַנַּעַר אֶל הַזְּקֵנִים אֶת בִּתִּי נָתַתִּי לָאִישׁ הַזֶּה לְאִשָּׁה וַיִּשְׂנָאֶהָ: דברים כב טז
5. וְאֶקַּח אֶת סֵפֶר הַמִּקְנָה אֶת הֶחָתוּם הַמִּצְוָה וְהֶחֳקִים וְאֵת הַגְּלוּי: ירמיהו לב יא

גליון הש"ס

תום' ד"ה והלכתא וכו' ואי"ת אמאי איצטריך. עי' בנכות דף יב ע"ב ובמע"ש דף שם: **בא"ד** דע"כ בכולי גמרא. וכן לעת במע"ש ובכ"ף פ"ב לשבת דף טו: **בבה"ד** אע"ג דבבל דוכתא קי"ל כוותיה. ועי' מגילה ד' כט ע"ב תד"ה והלכתא:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה הא לא דמי האי שטרא וכו' כותבו **בלבד** הס"ד: (ב) ד"ה הלכתא וכו' הלכות מדינה. ני"ב הלי ניעשה משכון לקמן בדף לח ע"ב:

מוסף תוספות

א. מדלא קאמר בהא דקאמר על רשב"ג. תוס' הרמ"ש. ב. משום דרבה ורב יוסף כי היכי דפליגי בשיראי הכי נמי פליגי במקדש בכל דבר ואפילו באבנים טובות ומרגליות והוי אמינא דהלכה כרבה ולעולם מקודשת. רשב"ג. ג. שאינם שוים אלא מעט. תוס' טוך. ד. שאין בקיאין בהם אלא אומנים ומצוי בהם הטעות גדולה מאוד. ריטב"ש. ה. תחילה. מרדכי. ו. ש"מ דלר"מ לא מהני בדבר. תוס' הרמ"ש נימנות נב. ז. [כלומר] בלא כח השטר. תוס' הרמ"ש. ח. דהויה ילפינן ליה מיציאה והתם המקנה כותבו. תוס' הרמ"ש. ט. אף הכא נמי הבעל כותבו. תוס' הרמ"ש. י. דקאמר הלכתא ניגהו ולא קאי אלא אחדא. תוס' הרמ"ש.

עין משפט נר מצוה

ע א ב ג מיי' פ"ד מהל' אישות הלכה ה סמג עשין מה טוש"ע אה"ע סי' כט סעיף י:

עא ד מיי' שם פ"ג הלכה ג סמג שם טוש"ע אה"ע סי' לב סעיף ג:

עב ה מיי' שם [והל' יא] סמג שם טוש"ע שם סעיף ג ו [מיי' שם הל' יב טוש"ע אה"ע סי' לב סעיף ג ומיי' שם סעיף ג]:

לעזי רש"י

בוטיינ"ש. כפתורים.
פוריל"ש [פויולי"ש].
טבעות זכוכית דקות.
אושטנית [מושטנציי"ש]. ענקים, שרשרות.

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י הזקן

חומרי. בוטיינ"ש. שוכא. קשר או אגודה. **לאו כלום** הוא. שלא נתרצית ליקח לשם קדושין אלא לא תשחק בי בדברים אלו. ומסתברא דוקא שלא אמר לה עוד דבר אלא נתן בידה, אבל אם אמר לה בשעת נתינה הרי את מקודשת לי בזה וקבלה, ודאי האי הבה מיהבא דקאמרה ריצוי הוא ומקודשת [שלילו] לא היה ריצוי לא (היה לוקח) [והיתה לוקחת] מה שהוא נותן לה שהרי אין לה בהן כלום. **הב אשקי [ושדי מהו]**. שלא כפלה הלשון, אי הוי ריצוי או לאו. תגא. עטרה, ולשון שבועה היא. **והלכתא שיראי לא צריכי שומא.** כתב הר"ם פ"ז [מאישות הי"ח] אמר לה הרי את מקודשת לי בבגדים אלו שהם שוים חמשים דינר והיו של משי וכיוצא בהם שהאשה מתאוה להן אם היו שוים חמשים ה"ז מקודשת משעת לקיחה ואינם צריכים שומא בשוק ואח"כ תהיה מקודשת כדי שתסמוך דעתה, אלא הואיל והם שוים כמו שאמר לה הרי היא מקודשת משעה ראשונה ואם אינם שוים אינה מקודשת. ע"כ. נראה דעתו דדוקא שיראי וכיוצא בהן שהיא מתאוה להן ומעכבן לעצמה ואינה רוצה למכרם סמכה דעתה, אבל במה שאינה מתאוה להם שמא דעתה למכרם ולא סמכה דעתה שמא לא תמצא שוין. ומשום הכי פסיק בגמ' והלכתא שיראי לא צריכי שומא, ולא אמר והלכתא מאני לא צריכי שומא. ואיכא מ"ד ה"ה לכל מילי, והאי דנקט שיראי משום דעובדא דאיפליגו ביה רבה ורב יוסף שיראי הוו. **והלכתא כר' אלעזר.** דעת הרי"ף והר"ם [שם פ"ז הי"ז, עיי"ש] לפי מה שנמצא ברוב ההלכות, דהאי והלכתא כר' אלעזר דאי אמר לה התקדשי לי במנה סתם ונתן לה דינר, אפילו היה מונה והולך, ה"ז מקודשת וישלים, כדאוקימנא לתירוצא דתריצנא כר' אלעזר, ולא כרב אשי. וכן עיקר, דא"כ לימא נמי והלכתא כרב אשי. ואיכא מ"ד דהאי תירוצא לאו ר' אלעזר הוא דתרצה אלא בעל הגמ' הוא דתירצה הכי, ואפשר דר' אלעזר ס"ל כרב אשי הלכך האי והלכתא כר' אלעזר ממיררה בלחוד הוא דפסקינן כוותיה דהתקדשי

במנה ונתן לה דינר מקודשת וישלים, וכדאסקה רב אשי דמונה והולך דעתה אכולא מנה. **כרבא** א"ר נחמן. דמנה אין כאן ומשכון ליכא. ואע"ג דליכא מאן דפליג אדרב נחמן, כיון דאיכא ברייתא דלכאורה משמע דפליג עלייהו, אינטרוך תלמודא למפסק כוותיה לאשמועינן דהנהו שינויא דשמיי שינוייא הוו. על הנייר או על החרס. אע"פ שיכול הכתב להזדייף בהני, כיון דאיכא עדים כשנתן לה השטר בתורת הקדושין, דקדושי בלא סהדי לאו כלום הוא, לא איכפת לן. ובפ"ק דגיטין (י, א) אסיקנא דמחובר כוותיה לאשמועינן דהנהו שינויא דשמיי שינוייא הוו. על הנייר או על החרס. אע"פ שיכול הכתב להזדייף בהני, כיון דאיכא עדים כשנתן לה השטר בתורת הקדושין, דקדושי בלא סהדי לאו כלום הוא, לא איכפת לן. ובפ"ק דגיטין (י, א) אסיקנא דמחובר פוסל בקדושין כגיטין, והיכא דכתב תנאי בקדושין ודאי מקודשת, דאע"ג דבגיטין אם כתבו קודם התורף הויא ספק מגורשת [ער' רמב"ם הל' גירושין פ"ח ה"ד], בשטר קדושין ליכא תורף שאין שם אלא שם האיש ולא זמן, ועוד, דבכל דוכתא תשכח דאיתקש הויה ליציאה אלא במה שהוא ספק לא מדמינן קדושין לגיטין, שלא הקישה תורה קדושין לגיטין אלא בנט ואינו גט, אבל במסקנא לא איירי קרא, דליכא ספיקא קמי קודשא בריך הוא. ואפילו תימא דמשום שהקישה תורה הוויה ליציאה יש לנו לומר שמה הוא ספק בגרושין הכי נמי בקדושין, הא ליכא תורף בקדושין, הלכך הויא מקודשת ודאי. ומ"ש בעל השלמה] דמקודשת מספק אינו כמו שכתבנו. **הלכתא ניגהו.** כלומר שכך קבלו פי' ענין קדושין **להסוח** קרא לא הוי אלא מדברי קבלה אין להקפיד בכך אי נמי יש לפרש (ב) [ג] הלכות מדינה כלומר מנהג היה כך: